

Immens Sokolov

PALAU PIANO. Grigory Sokolov, piano. Obres de Purcell i Mozart.

PALAU DE LA MÚSICA. 1 DE MARÇ DE 2023.

El retorn de Grigory Sokolov a Barcelona sempre és una de les cites més esperades al món de la música. En aquesta ocasió, ha tornat al Palau de la Música amb un programa innovador i un punt inesperat, tenint en compte el seu repertori habitual, i també un punt difícil per al públic, especialment la primera part, dedicada a l'obra de l'anglès Henry Purcell. El pianista rus, però, no es va enfocar tant als aspectes històrics, tampoc no ho podia fer gaire tocant amb un piano modern com el seu Steinway, sinó envers la mateixa música i la seva poètica.

Així, la primera part incloïa la Suite núm. 2, en Sol menor, Z. 661; la Suite núm. 4, en La menor, Z. 663, i la Suite núm. 7, en Re menor, Z. 668, totes escrites per a clavecí, més un grup de peces de caràcter folklòric i la Xacona en Sol menor, Z. T. 680. Es tracta de peces d'esperit dolç i noble i gairebé completament bifòniques, però això no comporta la manca de profunditat que escoltem a la versió de Sokolov. En tractar-se de peces escrites per a un altre instrument (originalment per a corda pinçada), potser van perdre un punt de força tímbrica a les harmonies intermèdies. No obstant això, des de la seva saviesa pianística i musical, la interpretació va ser igualment sorprenent i va transcendir teories i musicologies. El músic rus-espanyol va aconseguir descobrir nous universos sonors en aquestes obres aparentment simples utilitzant totes les tècniques de l'instrument per explorar els colors,

dinàmiques, fraseig, sonoritats, precisió, pulsació, articulació i pedals del piano. La seva gran intel·ligència i una capacitat poètica immensa van aconseguir atrapar part del públic. L'altra part va desmillorar el concert amb estossecs en forte amplificats per la intimitat del repertori i va convertir aquesta primera part en el que es podria titular "Concert per a estossecs i piano". Va estar magnífic construint la Xacona, com una escala mecànica musical meravellosa.

La segona part del concert va estar dedicada a Mozart començant amb la Sonata per a piano núm. 13, en Si bemoll major, KV 333/315c op. 7, que va interpretar amb una expressivitat, claredat i puresa impactants, i creant una màgia extàtica a tot el Palau. A continuació, amb l'Adagio per a piano en Si menor, KV 540, una joia del piano poc coneguda, el temps va quedar suspès. A les mans de Sokolov, l'obra mozartiana va sonar íntima, callada i suggeridora, en el que sens dubte va ser el millor moment de la vetllada, en un final que va deixar el públic en un silenci expectant.

Com ja és habitual als seus concerts, va oferir una tercera part de bisos, sis en total, a un públic emocionat i silenciós, incloent-hi obres de Brahms, dues de Chopin, Rakhmàninov i Skriabin, per acabar amb el Preludi de Bach–Siloti, d'una transparència immaculada i un joc de dinàmiques entre mà dreta i esquerra sublim.

Convertir la complexitat en senzillesa és probablement un aspecte només reservat als grans genis. I, sens dubte, Sokolov n'és un.

<https://www.revistamusical.cat/critica/immens-sokolov/>